

Mese az ostoba vőről

Nagy szerencsét csinált egy szegény család fia, mert gazdagleányt kapott feleségnek. Kéralai szokás szerint az ifjú férj egy-két nappal az esküvő után látogatóba indult a felesége szüleihez. Gondosan megmosakodott, megfésülködött, tiszta ruhát öltött az út előtt. Amikor elkészült, anyja így szólt hozzá: - Édes fiam, szívlelj meg néhány jó tanácsot. A mi házukban nincs szék! Az anyósodnál ne ülj le a padlóra, hanem keress magasabb ülőhelyet magadnak. Ne mondj ostobaságokat, szavaidnak legyen súlya. Megértetted? - Ó, igen, anyám. Eszembe véstem minden szavadat - felelte az ifjú férj. Ezzel útnak indult. Felesége házánál nagy tisztelettel fogadták, és gyékényszőnyeget terítettek elé, hogy leülhessen, és kipihenje az út fáradságait. Az ostoba férj azonban emlékezett anyja intó szavaira, és felmászott a szalmakazal tetejére, hogy elég magasán ülhessen. A háziak döbbenet nézték. - Gyere le, fiam - hívta őt az anyósa. - Miért ültél oda? - S szentül meg volt győződve róla, hogy veje hirtelen megbolondult. - Nem fáradtál el az úton? – próbált beszédbe elegyedni az anyós a fiúval. - Kalapács - válaszolta az egyszeri fiú, és büszkén gondolta, milyen súlyos válasz jutott eszébe. Nem értette meg, hogy anyja okos beszédre intette, mikor azt mondta, hogy szavainak súlya legyen. - Mit mondasz? – csodálkozott az anyós. - Balta – felelte az ostoba ifjú. - Balta? – kérdezte rémülten. - Malomkő – vágta rá a fiú. A mese hallgat arról, hogyan végződött ez a találkozás, de annyi bizonyos, hogy ez a házasság nem lett hosszú életű. A fiú talán máig is a szalmakazal tetején ül, és súlyos dolgokon törli a fejét.